

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **S. F.**
státní příslušnost Afghánský islámský emirát
zastoupený advokátkou Mgr. Ilonou Machandrovou
sídlem Nádražní 42/4, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-77/LE-LE05-K10-R2-2019, ze dne 3. února 2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-77/LE-LE05-K10-R2-2019, ze dne 3. února 2022, pokud jím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, se **zrušuje** a věc se v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 951 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ilony Machandrové, se sídlem v Českém Těšíně, Nádražní 42/4.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Afghánistánu a dne 10. 2. 2019 požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. V řízení o udělení mezinárodní ochrany poukazoval mimo jiné na svou příslušnost k etniku Hazárů a šíitskému islámu, na svou službu v afghánské armádě, zajetí Tálibánem, jakož i na hrozby, kterým čelil kvůli způsobu svého soukromého a náboženského života.
2. Rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (napadené rozhodnutí) udělil žalovaný žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“), a to na dobu 24 měsíců. V důvodech napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve vyložil, proč žalobci neudělil azyl s tím, že s ohledem na nejasnou situaci v Afghánistánu po převzetí moci Tálibánem rozhodl o udělení doplňkové ochrany žalobci na dobu 24 měsíců, neboť nelze vyloučit možnost, že by žalobce mohl být vystaven hrozbě vážné újmy (mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu).
3. Proti (napadenému) rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které navrhoval, aby mu bylo přiznáno postavení uprchlíka a udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V první části žaloby žalobce argumentoval, že napadeným rozhodnutím bylo materiálně rozhodnuto o nepřiznání postavení uprchlíka a o neudělení azylu, přestože rozhodnutí takový výrok výslovně neobsahuje. Dále zdůraznil, že rozhodnutí napadá právě v části týkající se neudělení azylu, a nikoliv výrok o udělení doplňkové ochrany, který považuje za oddělitelnou část napadeného rozhodnutí. V další části žaloby pak žalobce popsal svůj azylový příběh a zrekapituloval, že pociťuje obavy z pronásledování ze strany Tálibánu kvůli předchozí spolupráci s armádou a zapojení do bojů proti Tálibánu. Dále má obavy, že mu hrozí nebezpečí pronásledování a vážné újmy z důvodu jeho etnické příslušnosti k hazarskému etniku a šíitskému náboženskému vyznání (ze strany Tálibánu, Islámského státu a jiných povstaleckých skupin) a obecně mu hrozí nebezpečí vyplývající ze špatné bezpečnostní situace v zemi, která je zapříčiněna chaosem a nestabilitou, katastrofální humanitární situací, aktivitou povstaleckých skupin, teroristickými útoky a rapidně rostoucí zločinností.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim, zároveň shromáždil dostupné informace o zemi jeho původu a v napadeném rozhodnutí se dostatečně vypořádal se skutečnostmi, jež mohly opodstatňovat neudělení azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
5. Zdejší krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 13. 6. 2022, č. j. 20 Az 5/2022-67, žalobu zamítl. Krajský soud v první řadě vyložil napadené rozhodnutí tak, že jím žalovaný rozhodl nejen o udělení doplňkové ochrany žalobci, ale materiálně také o neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu s tím, že se jedná o oddělitelné výroky a žaloba směřuje pouze proti výroku o neudělení azylu. Při přezkumu výroku o neudělení azylu soud vyšel v původním rozsudku zejména ze změn, ke kterým došlo v Afghánistánu v srpnu 2021, pro které nepovažoval za relevantní obavy žalobce z pronásledování ze strany předchozího režimu (zejména pokud jde o dezerci z armády). Soud současně připustil, že se v souvislosti se změnou režimu objevují problémy nové, ale s ohledem na krátký časový odstup zatím nepovažoval za vyjasněné, jakým způsobem bude přistupovat Tálibán k jednotlivým sociálním skupinám ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že na základě informací známých v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo možné

alespoň s vyšší mírou pravděpodobnosti uzavřít, že žalobci hrozí pronásledování právě pro příslušnost k některé z relevantních sociálních skupin a souhlasil s postupem žalovaného, který aktuální nejistotu ohledně dalšího vývoje v Afghánistánu vyřešil udělením doplňkové ochrany na omezenou dobu, po které může dojít na základě aktivity žalobce k novému posouzení jeho žádosti.

6. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 2. 8. 2023, č. j. 6 Azs 166/2022-33, rozsudek krajského soudu ze dne 13. 6. 2022 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud aproboval postup krajského soudu ohledně vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, tj. ohledně samostatného přezkumu výroku o neudělení mezinárodní ochrany žalobci ve formě azylu. Oproti tomu vytkl krajskému soudu, že neprovedl „ex nunc“ posouzení situace žalobce. Poukázal přitom na to, že článek 46 odst. 3 směrnice číslo 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) sice opravňuje členské státy považovat opravný prostředek v těchto případech za nepřipustný, poskytuje-li status doplňkové ochrany stejná práva a výhody jako status spojený s přiznáním azylu, Česká republika však této možnosti nevyužila. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1642/21 pak zdůraznil, že i osobě, které byla udělena doplňková ochrana, a nikoliv azyl (tedy osobě jako je žalobce), je Česká republika povinná zajistit účinný opravný prostředek proti rozhodnutí v části týkající se neudělení azylu. Krajský soud měl proto podle závěru Nejvyššího správního soudu provést k důkazu zprávy z doby po vydání napadeného rozhodnutí, kterými žalobce hodlal prokázat, že v zemi jeho původu dochází k pronásledování osob náležejících k jeho etniku. Závěrem (bod 26) Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je podstatné, zda se žalobce může důvodně obávat pronásledování s ohledem na aktuální situaci v zemi původu.
7. Krajský soud po vrácení věci opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze závazného právního názoru, který v této věci zaujal Nejvyšší správní soud ve shora citovaném kasačním rozsudku ze dne 2. 8. 2023.
8. Krajský soud předně setrvává na názoru, podle něhož přestože bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto formálně pouze o udělení doplňkové ochrany žalobci, tak toto rozhodnutí obsahuje také výrok o neudělení azylu žalobci, který je „procesně“ oddělitelný od výroku o udělení doplňkové ochrany a že s ohledem na obsah žaloby a v souladu s dispozitivní zásadou soudního přezkumu správních rozhodnutí je napadené rozhodnutí otevřeno soudnímu přezkumu pouze v části, která se týká neudělení azylu.
9. Krajský soud se s ohledem na shora uvedené zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu žalobci podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že podmínky uvedené v § 12 písm. a) (pronásledování za uplatňování politických práv a svobod), § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) v případě žalobce splněny nejsou. Ostatně proti uvedeným závěrům, které vyslovil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, ani žádné konkrétní žalobní body nesměřovaly.
10. Zbývá tak posoudit splnění podmínky podle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle kterého se azyl udělí cizinci, bude-li zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování (mimo jiné) z důvodu národnosti a příslušnosti k určité sociální skupině. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v kasačním rozsudku ze dne 2. 8. 2023, kterým je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), se krajský soud zaměřil na

aktuální situaci v zemi původu žalobce z hlediska toho, zda v ní dochází k pronásledování osob náležejících k národnosti žalobce.

11. Ze správního spisu se podává, že žalobce podal dne 10. 2. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 14. 2. 2019 poskytl žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany základní informace, ve kterých uvedl mimo jiné, že je afghánským státním příslušníkem, hazárské národnosti a islámského vyznání šíitského směru, svobodný a bezdětný. Nezastává žádné politické přesvědčení. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že jeho život a víra jsou ve vlasti v nebezpečí. Pracoval v armádě jako důstojník v hodnosti nadporučíka, v roce 2013 absolvoval afghánskou národní vojenskou akademii. Tálibán se dozvěděl o jeho práci v armádě a vyhrožovali jeho otci, aby v armádě skončil. V březnu 2014 byl chycen Tálibánskou skupinou a do roku 2015 zajat. Mezi afghánskou vládou a Tálibánem poté proběhla dohoda o výměně zajatců, na jejímž základě byl propuštěn, ale pod podmínkou, že dále nebude pro armádu pracovat. Žalobce dále v řízení tvrdil, že měl v zemi původu problémy z důvodu jeho přístupu k náboženským otázkám a s rodinou jeho bývalé partnerky. Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce poprvé rozhodnutím ze dne 31. 1. 2020 tak, že žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Krajský soud v Hradci Králové následně rozsudkem ze dne 26. 1. 2021, č. j. 30 Az 3/2020-100, k žalobě žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2020 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný po vrácení věci krajským soudem pokračoval v řízení, doplnil pohovor se žalobcem a nové informace o zemi původu žalobce, včetně informací z doby po srpnu 2021 (tj. po převzetí moci v Afghánistánu hnutím Tálibán), ze kterých se mimo jiné podávalo, že hnutí Tálibán po převzetí moci poskytuje Hazárům ochranu před Islámským státem, dokonce jim po útocích Islámského státu vrátil dříve zabavené zbraně a poskytuje své vlastní bojovníky jako strážce některých mešit během pátečních modliteb. Po shromáždění podkladů vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
12. Krajský soud dodává, že s ohledem na zaměření na události po srpnu 2021 nepovažoval za potřebné reprodukovat v odůvodnění tohoto rozsudku další informace ze správního spisu týkající se událostí před odchodem žalobce ze země jeho původu, nicméně obecně lze konstatovat, že není důvod cokoli měnit na závěrech učiněných ze správního spisu v předchozím rozsudku ze dne 13. 6. 2022, č.j. 20 Az 5/2022-67. Pro rozhodnutí soudu je stěžejní, že žalobce je podle svých tvrzení hazárské národnosti, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezpochyboval, a naopak z těchto informací vycházel, proto ani krajský soud neměl důvod ani možnost uvedený údaj v tomto řízení dále přezkoumávat.
13. Krajský soud doplnil dokazování o aktuální informaci odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 18. 9. 2023 (Situace Hazárů v Afghánistánu), informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 23. 1. 2023 (překlad vybraných částí) a usnesení Evropského Parlamentu ze dne 24. 11. 2022.
14. Z informace LANDINFO ze dne 23. 1. 2023 krajský soud zjistil, že mezi částí řadových vojáků se vyskytují protišíitské a protihazarské postoje. Úřady jsou obsazovány Paštuny, a to i v provinciích s většinovou populací Hazárů. Podle zprávy sice nejsou informace o ozbrojených střetech mezi hazarskými milicemi a „úřady“ a celkově se jeví, že spolupráce mezi Tálibánem a Hazary funguje celkem dobře, současně jsou však zprávy o cílených útocích proti Hazárům a podle Amnesty International zabil Tálibán v roce 2022 šest Hazárů při útoku v provincii Ghór. Není však zřejmé, zda se útok odehrál z důvodu etnického původu anebo kvůli vazbě na bezpečnostní aparát republiky. Obecně hrozí

Hazárům nebezpečí především od Islámského státu (ISKP), nikoli od Tálíbanu, ale Tálíbanu se nedaří Hazáry před sektářskými útoky chránit.

15. Ze zprávy OAMP ze dne 18. 9. 2023 se podává, že Hazárové jsou třetí největší etnickou skupinou v Afghánistánu a jsou skupinou, která je tradičně nejvíce zasažena diskriminací, předsudky, rasismem a etnickým násilím založeném na etnickém původu anebo náboženství. Jsou snadným identifikovatelným cílem, protože jsou rozpoznatelní podle jejich středoasijského vzhledu. Od nástupu Tálíbanu k moci v polovině srpna 2021 intenzita útoků proti Hazárům zpočátku krátce klesla, ale od září 2021 se opět začala zvyšovat. Hrozby a útoky proti Hazárům a dalším šiitským muslimům pokračují, což vede k velkým ztrátám na civilních životech. Hazárové jsou vystaveni sektářským útokům ze strany ISKP a také mnoha dalším formám diskriminace ze strany Tálíbanu, které ovlivňují široké spektrum lidských práv, včetně ekonomických, sociálních a kulturních. Objevují se zprávy o svévolném zatýkání, mučení a jiném špatném zacházení, hromadných popravách a nucených mizeních. Roste také počet nenávistných projevů, včetně volání po zabíjení Hazárů, a to i v mešitách během pátečních modliteb. Kromě útoků na šiitská místa uctívání dochází k řadě útoků pomocí improvizovaných výbušných zařízení zaměřených především na komunitu Hazárů ve školách, vzdělávacích zařízeních na ulicích a ve veřejné dopravě. Po svržení předchozí vlády Ašrafa Gháního v srpnu 2021 mnoho Hazárů doufalo, že Tálibán bude skutečně usilovat o inkluzivní vládu a také že Hazáry ochrání před útoky ISKP, později se však ukázalo, že je Tálibán nejen neochrání, ale sám je také pronásleduje a pravidelně dochází k incidentům, kdy proti komunitě Hazárů zasahují sami Tálibánci.
16. Z usnesení Evropského parlamentu ze dne 24. listopadu 2022, o situaci v oblasti lidských práv v Afghánistánu, zejména zhoršení situace v oblasti práv žen a útocích na vzdělávací zařízení [2022/2955(RSP)] krajský soud zjistil, že Evropský parlament vycházel ve svém usnesení z údajů, že po převzetí moci Tálibánem došlo k nárůstu útoků proti menšinovým skupinám, zejména Hazárům, hinduistům, sikhům a křesťanům s tím, že útoky na šiitskou menšinovou komunitu Hazárů páchá Islámský stát provincie Chorásán a další aktéři a tyto útoky a historické pronásledování Hazárů by mohly představovat zločiny proti lidskosti. Od srpna 2021 jsou systematicky napadána místa jejich bohoslužeb a vzdělávací a zdravotnická zařízení a jejich členové jsou svévolně zatýkáni, mučeni, bez soudu popraveni, vystěhováváni, marginalizováni a v některých případech nuceni opustit zemi, v letech 2021 a 2022 bylo v Kábulu napadeno několik vzdělávacích zařízení v převážně hazárské čtvrti Dašt-e Barchi, zejména vzdělávací zařízení Sajjid ul-Šuhadá, Abdul Rahím Šahíd, Mumtáz a Kádž, v důsledku těchto útoků zemřely nebo byly zraněny stovky lidí a jednotky Tálíbanu k rozehnání demonstrací na protest proti útokům údajně zahájily palbu a použily fyzické násilí.
17. Uvedené informace vytvořily dostatečný podklad pro rozhodnutí, proto krajský soud již další dokazování neprováděl.
18. Pověřená zaměstnankyně žalovaného u posledního soudního jednání připustila, že bezpečnostní situace Hazárů se sice může jevit jako nepříznivá, ale u žalobce není dána vysoká pravděpodobnost, že by terčem útoků měl být právě on ve vazbě na jeho azylový příběh. Práva žalobce jsou podle jejího názoru dostatečně zajištěna udělením doplňkové ochrany.

19. S uvedeným názorem krajský soud nesouhlasí. Předně platí, že udělení doplňkové ochrany nevylučuje, aby byl žadateli udělen azyl jako „vyšší“ forma mezinárodní ochrany, pokud bude zjištěno, že mu hrozí v zemi původu pronásledování z důvodů (mimo jiné) uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, mezi které patří také pronásledování z důvodu náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019-77, vysvětlil, že odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. S uvedeným názorem, který je vyjádřením „standardu přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování“, krajský soud souhlasí, neshledal důvod se od něj odchýlit a považuje jej za plně použitelný také na případy příslušnosti k určité národnosti či etnické skupině.
20. Z doplněného dokazování je zřejmé, že se nenaplnily mírně optimistické představy, ze kterých vycházel žalovaný, ale také krajský soud v původním rozsudku, že Tálibán bude s Hazáry spolupracovat, a dokonce je chránit před tzv. Islámským státem. Byť lze připustit, že stěžejním původcem proinslování proti Hazárům v Afghánistánu ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu jsou právě příslušníci tzv. Islámskému státu, tak je zřejmé, že Tálibán coby aktuální představitel veřejné moci v Afghánistánu není v současné době schopen, ale zřejmě ani ochoten Hazáry před nimi chránit, a naopak i jeho příslušníci se vůči Hazárům dopouštějí násilí. Za současného stavu tak lze označit obavy žalobce z pronásledování v zemi původu z důvodu jeho příslušnosti k hazárské národnosti za zcela opodstatněné, a to bez ohledu na jeho azylový příběh a konkrétní důvody, pro které z Afghánistánu odešel.
21. Krajský soud uzavírá, že ve světle aktuálních informací o Afghánistánu rozhodnutí žalovaného v napadené části týkající se neudělení azylu neobstojí, proto jej krajský soud v napadeném rozsahu podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 téhož zákona věc ve zrušené části vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud snad v dalším důkazním řízení nebudou zjištěny nové informace, které by vyvracely závěry, na nichž je vystaven tento rozsudek, je třeba vyjít z toho, že žalobci hrozí v zemi původu pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jeho hazárské národnosti.
22. Krajský soud dále přiznal žalobci vůči žalovanému podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení (včetně řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 3 s. ř. s.), spočívající v nákladech na právní zastoupení, jejichž výši soud určil v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Žalobce má právo na náhradu odměny jeho advokátky za zastupování v rozsahu 5 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, účast u jednání soudu dne 13. 6. 2022, sepis kasační stížnosti, doplnění podkladů ze dne 29. 9. 2023 a účast u jednání soudu dne 9. 10. 2023) po 3 100 Kč (celkem **15 500 Kč**), dále na náhradu hotových výdajů v paušální výši **1 500 Kč** podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhradu promeškaného času při cestách zástupkyně žalobce ke dvěma ústním jednáním z Českého Těšína do Ostravy a zpět (ve dnech 13. 6. 2022 a 9. 10. 2023) v celkové výši **800 Kč** podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu a náhradu cestovních výdajů souvisejících s uvedenými cestami (144 km za obě cesty) osobním vozidlem s kombinovanou spotřebou 7,1 l BA 95/100km, při cenách dle vyhlášky číslo 511/2021 Sb., ve znění účinném ke dni 13. 6. 2022 (44,50 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů

a 4,7 Kč jako sazba základní náhrady za 1 km jízdy) a podle vyhlášky číslo 467/2022 Sb. v aktuálním znění v souvislosti s cestou k jednání dne 9. 10. 2023 (41,20 Kč za 1 litr benzínu a sazba základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 5,20 Kč), což činí na cestovních výdajích celkem **1 151 Kč**. Celková výše nákladů řízení, které lze v souladu s právními předpisy považovat za žalobcem důvodně vynaložené za účelem uplatňování jeho práv, činí 18 951 Kč a krajský soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v této výši žalobci nahradil, k rukám jeho zástupkyně, v prodloužené 30denní lhůtě od právní moci rozsudku.

23. Krajský soud dodává, že nepřiznal žalobci požadovanou náhradu nákladů spojených s písemným doplněním důkazních návrhů ze dne 11. 6. 2022, které (substituční) zástupkyně žalobce předložila až přímo u jednání, a již proto není důvod toto doplnění honorovat jako samostatný úkon právní služby (jedná se o stejnou situaci, jako kdyby u jednání přítomná zástupkyně žalobce svůj návrh ústně přednesla). Oproti tomu doplnění ze dne 29. 9. 2023 bylo soudu doručeno v samostatném podání učiněném na výzvu soudu a obsahuje nové informace v intencích závěru Nejvyššího správního soudu, proto krajský soud náklady spojené s tímto podáním (odměnu advokáta a režijní paušál) do přísudku zahrnul.
24. V posledním výroku krajský soud vyslovil, že státu nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (tlumočeného), protože náklady státu spojené s přibráním tlumočnicka k tlumočení při jednání patří mezi náklady vyplývající z práva účastníka jednat před soudem ve své mateřštině (§ 18 odst. 1 o. s. ř.) a jejich náhradu nelze účastníkům uložit.
25. Krajský soud závěrem dodává, že nevyhověl návrhu žalobce, aby již v této fázi změnil napadené rozhodnutí a nahradil jej vlastním rozhodnutím o přiznání statusu uprchlíka žalobci a udělení azylu. Krajský soud si je vědom toho, že takový postup je možný a dokonce žádoucí podle článku 46 odst. 3 procedurální směrnice, pokud by žalovaný nerespektoval předchozí rozhodnutí krajského soudu, ale v tomto případě se o takovou situaci nejedná. Rozhodnutí krajského soudu vychází z nových informací o zemi původu žalobce z doby po vydání napadeného rozhodnutí, které žalovaný logicky nemohl v předchozím rozhodnutí zohlednit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 9. října 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce